

ZIFFER-ANEKDOTÁK

Ziffer Sándor, a borotvaéles eszű, nagyműveltségű művész mindig találó, sziporkázó megjegyzéseiről volt ismert. Tanítványait szigorúan lekéztette, de azok hálásak voltak kitűnő korrektúrájáért, műtörténeti útmutatásaiért, s megértették pontosan ülő, gunyoros jelzőit: sokat tanultak tőle. Ziffer azonban kartársait sem kímélte, amiből sok nézeteltérés támadt, sőt társalgás közben szellemes öngúnyval nemegyszer önmagát figurázta ki. Az itt következő történetek egytől egyig tőle származnak, annak idején közvetlen elbeszélése nyomán jegyeztem le valamennyit.

Gyermekkorában súlyos skarlátbetegségen esett át. Több ízben operálták, végül a hallását csaknem teljesen elvesztette, egyik lába pedig rövidebb maradt. A nagynevű Verebélyi professzor kezelte, s mikor látta, hogy állapota már jóra fordult, így szólt hozzá:

— Na fiacskám, ha ebből kilábolt, száz évig fog élni.

— Úgyhogy még van hátra valami — mondta Ziffer 77. születésnapján.

*

„Miután bekerültem Hollósy iskolájába, a mester egy ideig fel sem figyelt rám, korrektúrát is alig adott, úgyhogy el akartam menni onnan. Mikor ezt közöltem vele, mégis marasztalt: »Talán még művész is lesz magából — mondta —, maradjon itt.« Volt az iskolában egy Szőri József nevű, nagyon tehetséges, intelligens, Szeged környéki parasztfiú, aki Nagybányán is járt Hollósyval, s nagy imádója volt. Az ő révén kezdett oszladozni a bizalmatlanságom, s ugyancsak az ő révén hívott meg »az Öreg« vacsorára. Ott volt Komáromi-Kacz* is, akit nem a festészet miatt invitált meg ugyanakkor, hanem mert szépen hegedült, s a jól csellózó Hollósy kamarázni akart vele. Kacz különben nem volt tehetségtelen, annak idején a Mintarajziskolában az egyik legjobbnak számított, csak nagyon lusta volt, ilyesmit pedig Hollósy nem tűrt. Ő azt akarta, hogy a növendék öngyötréssel, vívódással jöjjön rá a dolgokra, amelyekre rá akarta vezetni. A sokoldalú Kacz — csillagász is volt — bizonyos festői receptekkel operált, s ez a pesti »társaságban« meg is felelt, Hollósy igényeinek azonban nem.

»Az Öreg« nagyon kedves volt, úgy viselkedett, mint egy kamasz, időnként bizalmasan ránk kacintott, mert bandzsál volt. Voltunk özszesen vagy nyolcan, s Hollósyné remek vacsorát készített. Hollósy sze-

---

* Komáromi-Kacz Endre festőművész, főképp sötétbarna színtónusba ágyazott, leíró jellegű intérieur és alakos intérieur képei ismertek.

retett vicceket mondani — rengeteget tudott s nagyon jókat —, én is tudtam bizony nem is keveset, s ha kellett, mindketten gyártottunk is ott helyben. Így aztán hatalmas »kontrázás« indult. Átneveltük az estét, és Hollósy éjfél körül nagyon kedvesen búcsúzott tőlünk.

Az igazi munka csak ekkor kezdődött számomra, s abból a bizonyos öngyötrésből bőven kijutott nekem. Csak akt- és fej-tanulmányokat készíttettem sokáig, kevés tájat, kész munkát semmit. De lassan-lassan mégis előrehaladtam, s Hollósy is elismert. Akkor már tűzön-vízen követtem őt, ha azt mondta volna, hogy a világ végére megy tanítani, oda is utánamentem volna. Éjjel-nappal dolgoztam, s »az Öreg« nemegyszer hozta oda a munkámhoz a növendékeket, mondván: »Nézzétek meg, így kell csinálni.« Az a kitüntetés is ért, hogy egy Vajdahunyadon festett tanulmányfejem — egy román parasztembert ábrázolt — a falra került a kiváló munkákhoz, Thorma, Réti, Iványi-Grünwald, Rudnay képei mellé. Így lettem az iskola elismert tanítványa.“

*

„Hollósy minden nyáron elvitte iskoláját gyakorlatra, de abban az évben, 1903-ban már márciusban lementünk Vajdahunyadra. Ott, Vajdahunyadon érkeztem életem kritikus pontjához. Akkor már Hollósy prima tanítványa voltam, ezt a többi hallgatók is elfogadták. Munkámban azonban nagyon hátráltatott, hogy örülten beleszerettem egy nagyon szép lengyel lányba, Michalina Brünnek hívták.“

Lassanként mindenki észrevette Ziffer nagy sorvadozását, kedvetlenségét, s azt, hogy nem dolgozik rendesen. Még Michalina is.

„Tudta, hogy nem vagyok akárki a növendékek között, s kisebb előlegeket adott a szerelemből, talán inkább szórakozásból. Egy ízben üzent is egy barátnőjével, hogy le akarja magát festetni velem, a szabadban. Kimentünk az erdőbe, de én olyan bolond voltam, hogy abból semmi jó nem jött ki. Így hát a lány abba is hagyta.“

A továbbiakat már magam foglalom szóba, mert a zárkózott, szégyenlős alaptermészetű Ziffer nehézkesen, sőt, fél évszázad távlatában is izgatottan, megindultan, akadozva mesélte, mint aki élete nagy, féltett élményét tárja fel.

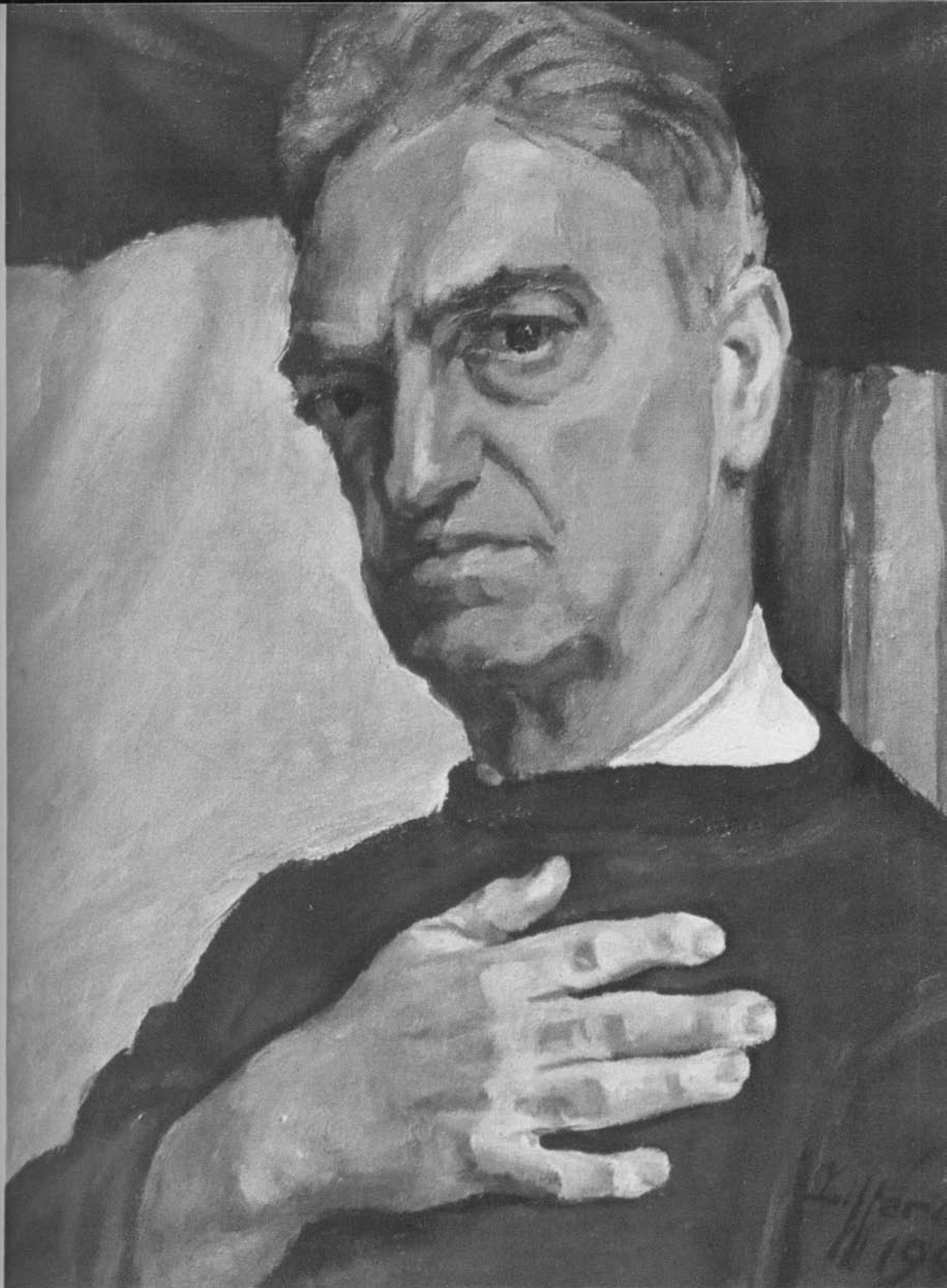
Koromfekete hajú, villogó szemű, szobortestű leány volt, kicsit démonos külsővel, kicsit egzaltált lélekkel. Bizonyára meghatotta végül Ziffer tiszta kék szemének fájdalmas néma vallomása, és megszánta a nagyon tehetséges, de sánta, süket fiút. Mert egy nyári éjszaka, mindegyik bejelentés nélkül átment a szobájába, nagy fekete kendőbe burkoltan lenge hálólötzete felett. Leült az ágyra, s azt mondta:

— No, meséljen, Sándorka.

És Ziffer komolyan vette a felszólítást. Kamaszos lelkesedéssel beszélt a festészetéről, a maga terveiről, törekvéseiről, mesélt, mesélt, átbeszélte az éjszakát. A lány mind fázósabban húzta össze magán a kendőjét. Már világosodott, amikor az álmoságtól kimerülten, kicsit vacogva a hűvös hajnalban, felemelkedett, és elment.

S nem jött soha többé.

Ziffer pedig sohasem bocsátotta meg magának, hogy azon az éjszakán „elbeszélte“ a csodálatos alkalmat.

ZIFFER SÁNDOR: ÖNARCKÉP

TÓTH LÁSZLÓ: HÁZAK

Megáll, s visszaemlékezései közben kicsit elgondolkozik. — „En marha — tör ki belőle —, ahelyett, hogy lefektettem volna, meséltem neki. Nem mertem, s nem is akartam. Én olyan komolyan vettem ezt a szerelmet! Én azt a lányt el akartam venni feleségül! Varsóba akartam menni a szüleihöz, de kijelentette, hogy már van vőlegénye. Becsületes marha voltam.“

*

Ziffer 1906-ban ment először Nagybányára, Czóbel Béla társaságában, akivel két évvel korábban Pesten a Japán-kávéházban ismerkedett meg. Eredeti terve szerint Hollósynál folytatta volna még a munkát, le is levelezték, hogy Pesten a Balaton-kávéházban találkoznak.

- Van pénze? — kérdezte Hollósy.
- Pillanatnyilag nincs — mondta Ziffer.
- Akkor maradjon itthon!

A radikális válasz annyira megbántotta Ziffert, hogy többé nem kereste fel Hollósyt, akit különben nagyon tisztelt, sőt szeretett, s akivel rendszeresen levelezett Fülekről is, ahol Stepháni Ervin földbirtokos feleségét tanította festeni, és családi portrékat készített. Ilyen előzmények után találkozott össze Czóbelrel. Sokat csavartak az utcákon, vitatkoztak kávéházakban, kifejtették nézeteiket, összebarátkoztak. Ziffer mondta, hogy szerzett ugyan valamicske pénzt, de már nincs kedve Hollósyhoz menni.

— Te már kész ember vagy — mondta Czóbel —, miért akarsz Hollósyhoz menni, gyere Bányára, ott nyugodtan dolgozhatsz, s a magad embere vagy. — Így kísérte el Czóbelt Nagybányára, aki szobát is szerzett neki a „hochstanz“-on, ő maga abban a házban lakott, ahol később Kádár Géza, illetve annak veje, Vida Géza, a Fűrész utcában.

— Ne érintkezzünk mi az itteni piktorokkal — mondta Czóbel —, azok ókoriak. Külön kompániát kell alakítanunk, hiszen másképpen dolgozunk.

Ziffernek még csak homályos fogalmai voltak akkor erről a „más-képp“-ről. Czóbel, aki a nyarakat 1902 óta Nagybányán töltötte, a poszt-impresszionistákért, de főleg Matisse-ért rajongott, s Párizsban a „Vadak“ csoportjához csatlakozott. Meghitt barátságuk — együtt is étkeztek — a nyár végéig tartott. Czóbel sohasem beszélt neki érzelmi életéről, intim kapcsolatairól. Így adódott, hogy Ziffer, aki szívesen pletykált ismerőseiről, egy festőnőről mondott kevésbé hízelgő dolgokat, s nem tudta, hogy az Czóbel szerelme. Barátságuk ettől kezdve fokozatosan elhidegült.

Egy este Perlrott-Csaba Vilmosnál* voltak látogatóban. Együtt jöttek el, s Ziffer kétségbeesetten panaszkodott, hogy a Hollósy-féle piktúrából már kigyógyult, de az újat még nem fogta fel teljesen.

- Te, Czóbel, én nem is tudom, mit csináljak már?!
- Akkor lódd főbe magad!

Barátságuk tehát megszűnt, Ziffer pedig nem tudta, miért.

Ősszel Ziffer Párizsba utazott, hogy a festészet új irányzataival megismerkedjék. A Montparnasse-on bérelt műteremlakást, az avenue

* Festő és grafikus, Matisse tanítványa volt.

de Maine 14. szám alatt. Odaköltözött hozzá a nála öt évvel fiatalabb Körmendi-Frim Ervin festőművész, akivel már Fonyódon is dolgozott együtt a Hollósy-iskola nyári gyakorlatán. Körmendi könnyebben vette a festészetet, mint Ziffer, „mindjárt művészkedni akart“, s „mutatós“ képeket festett.

— Ha én annyi idős lennék, s így kínlódnék, mint Te, felakasztnám magam — mondta Ziffernek.

Egy ízben mindketten egy nagy tükör elé ültek, s kettős, félalakos arcképbe kezdtek önmagukról. Munka közben Ziffer összeveszett lakótársával, kitette a műteremből, a kettős arcképről pedig levágta, és eldobta az őt ábrázoló részt. A megmaradt, teljesen be sem fejezett önarcképrészrt beküldte az Artistes Indépendants (Független művészek) kiállítására. „Az ember megcsinálhatta a végrendeletét, amíg a több kilométer hosszú termeket végigjárta.“ A zsüri nélkül bekerült gyengébb vásznak özönében a jó munkát legtöbbször már észre sem vették. Különös jelentősége volt tehát annak, hogy Matisse, aki tagja volt a kiállítás rendezőbizottságának, hosszan, kedvtelve nézegette Ziffer képét, s így szólt: „Végre egy jó munka a sok szemét között!“ — s ő maga választott megfelelő, szembetűnő falat számára. Az esetről Pór Bertalan is jelen volt s Czóbel; ők elmondták ezt művészbáritaiknak, ami erősen emelte Ziffer tekintélyét előttük. Amikor a kiállításról kijöttek, Kammerer Ernő*, akihez már korábban barátság fűzte, s akivel éppen Bretagne-ba készült, így szólt hozzá: „Én úgy bántam veled, mint egy tacsóval, pedig látom, hogy nagy fiú vagy.“

*

Ziffer a festményeiről ismert, rajzairól alig tudnak. Holott a rajzok egész seregét készítette — ragyogóan. Gyors feljegyzések ezek, többnyire olyanokról, akik ezt észre sem vették: újságolvasók, biliárdozók a kávéházban, nyújtózkodó, öltöző, vetkőző modellek a műteremben, mozgással teli, vibráló utcarészletek és sok állatrajz, főleg kedvenceiről: játszadozó, bolhászok, alvó macskákról, bivalyokról, lovakról...

— Ha én ezt csináltam volna tovább, nagy művész lettem volna — és megbolondultam volna hamar — mondta.

— ??

— Mert egy ilyen rajz pillanatig tart, mint a villanás, nekem gyorsan kellett rajzolnom, mint az ördögnek. Tudja, a rajznál nincs titok, az elárul mindent!

Kicsit elgondolkozik.

— Mikor én ezeket a krokikat csináltam, nagy ígéret voltam, nagyobb, mint amivé most lettem. Ha lett volna egy tisztességes anyósom, aki betartja a szavát, és támogat anyagilag — kicsi függetlenség, tudja —, hát akkor messzebb jutottam volna.

*

---

* Kammerer Ernő dr. később a budapesti Szépművészeti Múzeum igazgatója lett.

Az első világháborút követően négyévi távollét után Ziffer úgy döntött, visszatér Nagybányára, „az egyetlen helyre, ahol nyugodtan kísérletezhet, s ahol olcsó a megélhetés“. Időközben Iványi-Grünwald Kecskeméten alapított iskolát, s meghívta tanárnak Mikolát és Ziffert. Ziffer határozottan visszautasította az ajánlatot, hivatkozott arra, hogy nem kedveli az alföldet. Mikola lavírozott, ezt jól tudták Nagybányán, ezért nem adtak neki műtermet. Ziffer annak idején, „hors-concours“, elsők között kapott egyet a tízes évek elején emelt új műteremházakban. A háború alatt ott maradtak a bútorai, de a műterem használaton kívül állt. Mikola szemet vetett rá, és 1917-től kezdve Németországba menő futárok útján piszkálta Ziffert, hogy adja fel a műtermét. Több levelet íratott Börcsökkel is, ő maga azonban a háttérben maradt, mint ha a dolog nem tőle eredne. Ziffer eleinte kerülő válaszokat adott, de amikor a levelek s a piszkálódások mind szaporodtak, méregbe jött, írt „egy kurta-furcsa levelet, hogy egye meg a fene, ha annyira pályáznak a műtermére, hát vegyék el“, s levélben kérte meg a nagybányai Görög családot, hogy a bútorait szállítsák el, és helyezték biztonságba. Még akkor sem tudta, hogy az egész dolog Mikolától ered, s hogy ő ül be a műterembe, amit Stoll Tibor akkori polgármestertől kierőszakolt.

— Az egy zsarolás volt — mondta Stoll Ziffernek, amikor az hazatért —, ne haragudjék, Mikola olyan erőszakos volt, hogy nem tehettem mást.

Thorma szinte ráripakodott:

— Miért adta át, hisz az a magáé volt?!

— Thorma utálta Mikolát — mondja Ziffer —, és joggal.

— Na és mit tett később Mikola? Amikor ő lett a Társaság elnöke s az Iskola vezetője, az egyik műtermet saját lomtárának rendezte be, egy másikat pedig kutyaólnak. Vadászkutyákat tenyésztett eladásra, és az itteni kártyajáték-bank igazgatóságának tagja lett, ezzel egészítette ki a jövedelmét, a festőtársaság dolgaival pedig nem foglalkozott.

*

Közismert volt Bányán, hogy Ziffer megpofozta Boldizsárt.

Réthy Károly halála után, 1923-ban Ziffer megkapta annak műtermét a festőtelepen. Boldizsár* (aki később Budapesten nagy sikereket aratott hivatalos személyekről festett arcképekkel) abban az időben még, ha Nagybányára ment, nagyon gyenge anyagi körülményei folytán, napokat evett; egyszer egy héten át Ziffernél is kosztózott. Ziffer megtudta, hogy rágalmazza őt Budapesten (talán mert kérte a felvételét a romániai művészek szakszervezetébe). Azon nyomban kérdőre vonta a festőtelep udvarán, s a kicsi sánta, de izmos művész akkora pofont kent le neki, hogy Boldizsár a falnak dőlt. Ehhez később a festők közül számosan gratuláltak, már csak azért is, mert Boldizsárt nem sokan kedvelték.

* Boldizsár István 1918-tól Nagybányán tanult, 1920 körül Budapesten telepedett le, de a nyarakat továbbra is Nagybányán töltötte. 1940 körül a budapesti Főiskola tanárává nevezték ki, s Réti István szerint ekkor „egy mondain festői karrier küszöbén áll“.

Boldizsár később is gyakran járt Bányán, Mikola barátja volt, de Thormát pumpolta, lévén ő lágyabb szívű; nemcsak kosztot és ruhát kapott tőle, de az adósságait is kifizette. „A vén marha — mondta róla — úgy állítom falhoz, ahogy én akarom.“ Thorma ezt meghallotta, s attól kezdve beszüntette az adakozást.

*

1927-ben Lázár Béla, az Ernst Múzeum akkori igazgatója felkérte Ziffer, hogy a lemondott Szőnyi István helyében vegyen részt a múzeum csoportkiállításán, Aba Novák Vilmos, Feiks Jenő, Kelemen Emil és Patkó Károly társaságában. Ziffer örömmel vállalta, hiszen Aba Novákhöz és Kelemenhez régi, mély barátság fűzte (a magával vitt, felsavart vásznakat Aba Novák ráháztatta be neki, saját költségén), de — jellemzően — kikötötte, hogy színyeistákkal, azaz a Szinyei Merse Pál Társaság tagjaival nem állít ki, ti. azok között volt Mikola András is, akit az első világháború idején egy életre meggyűlölt.

Nem mintha a többiekkel bármilyen baja lett volna. Egy ízben boldogan mesélte nekem, hogy annak idején Szinyei a Japán-kávéházban az asztalához ült, s Szinyei után átültek a többiek is: Ferenczy Károly, Iványi-Grünwald s mások.

— Ez csak kitüntetés, nem? — kérdi tőlem Ziffer gyermekes büszkeséggel.

De ebből az alkalomból, hogy megtagadta a „színyeistákat“, magára haragította az egész társaságot, akik nem ismerték pontosan a mozgó rugókat. Réti meg sem látogatta a kiállítást, s ettől kezdve örökre ellensége maradt Ziffernek.

A egyes hangulat ellenére a nagy sajtósikert aratott tárlat Ziffer számára azzal az erkölcsi elégtétellel zárult, hogy Aba Novákkal együtt beválasztották a Képzőművészek Új Társasága (KUT) törzstagjai közé, amely 1925-ben, második kiállítása alkalmából, többek között a következőképpen körvonalazta célját és feladatát: „...nehéz viszonyok között az első tömörülés, amely félre nem érthető szándékkal a haladó művészi ízlésben az együvé tartozást mint keretet és konszolidálást jelenti.“ Lényegében: elszakadást a hivatalos jellegű Múcsarnoktól.

Utána Márffy Ödön, az elnök meghívta a Belvárosi Kávéházba, ahol a törzsasztaluk volt. Vele jött Rózsa Miklós, a KUT titkára, aki különösen kedvelte Ziffer festészetét, ott volt Derkovits Gyula is, és Rózsa-val hosszan nézegették a fotókat, amelyeket Ziffer saját műveiről, Rózsa kérésére, magával vitt.

*

Ziffer itt következő „aranyköpése“ legendássá vált Nagybányán.

Thormáné a szabadban festett. Arra ment Ziffer, megállt az állvány előtt, s nézegette a készülő képet. Thormánénak legyezgette a hiúságát, izgett-mozgott, pirult a megtiszteltetéstől, hogy a mogorva Ziffer az ő festményével foglalkozik. Ziffer pedig rákezdte:

— Tudja, ahányszor látom a munkáit, mindig hosszasan elnézem őket...

— Igazán tetszik? — vágott közbe izgatottan Thormáné.

— Hosszan elnézem őket, hogy megtanuljam...

— Mester, igazán kedves, és nagyon elnéző irántam — szerénykedett Thormáné.

— Hosszan elnézem őket — folytatta rendíthetetlen nyugalommal a mester —, hogy megtanuljam, hogyan nem szabad festeni!

*

Egy ízben Ziffer, aki erősen sántított, ortopéd cipőt jött rendelni Kolozsvárra. 1955-ben volt, s a mai December 30. utcában egy ismert ortopéd cipész működött, a kapu alatt a kirakatában borzalmasan torz gipszlábak „díszeltek“. Amikor Ziffer felkeresett, és elmondta jövelele célját, ezt a cipészt ajánlottam neki. Elment hozzá, s a cipész, miután megvizsgálta a lábát, nem kevesebb, mint 1200 lejrt kért akkor, amikor a boltban egy jó, rendes cipőt 120 lejért lehetett kapni.

Ziffert meglepte az összeg. — Drága — mondta szerényen.

— Igaz, nem olcsó — válaszolta a cipész —, de én 20 évre készítem Önnek a cipőt.

— Húsz évre? Akkor megrendelem, ha drága is — mondta a 75 éves mester, s viselte a cipőt, még — hét évig.

*

Egy szép, de hideg márciusi napon a háza mögött festett. Megfázott, s hogy ne kelljen két utcát kerülnie, megpróbált átjutni egy pallón a malomárkon, amely éppen kertje végében a kerítés mögött folyt. Rossz lába azonban nem segítette, a vízbe esett. A malomárok sebes vize átsapott felette, magával ragadta, s több métert sodorta. Amikor felbukkant, egy ott álldogáló öregasszony kezét nyújtotta, erősen megfogadta, s kivonszolta a partra.

— Köszönöm — hálálkodott fogvacogva, csuromvizesen a mester.

— Nem tesz semmit — mondta az asszony — kihúszom én harmincszor is! Nem szeretem a telet, legszívesebben átaludnám, mint a medve — fűzte hozzá az emlékhöz Ziffer.

*

Hetvenötödik életévét töltötte, amikor egy rádióriport végett műtermében meglátogattam. Újabb képei részletezőbbek voltak, közelebb álltak a természethez.

— Sokat változott, Mester — mondom —, azelőtt keményebb, öszszegezőbb volt a látása.

— Én már sok mindenen átestem. Még gyermekbetegségen is — válaszolta szokott gunyoros hangján.

Legújabb önarcképét mutatja kabátjának mélyvörös színe uralja:

— A magam módján igyekeztem jól megcsinálni. Remélem, ha 85 éves leszek, jobbat festek — mondja kiapadhatatlan derülátással. Ám nem érte meg, „csak“ a nyolcvankettőt.

*

Utoljára halála előtt néhány nappal jártam nála. Megfogyott, az idő súlya láthatóan ránehezedett, de eleven szellemét mégsem törte meg, semmivel sem csorbította fanyar, gúnyos hangjának élet.

— Ez most a legújabb munkám — mondta, s frissen alapozott fehér vásznat állított elém —, még nem rontottam el.

Kitartóan dolgozott, s ezt egy kicsi büszkeséggel hangsúlyozta.

— Ha valaki azt mondta volna húszéves koromban, hogy megérem a nyolcvankettőt, milyen gyöngé és beteges voltam, kinevettem volna. Igaz, mértékkel, rendtartóan éltem.

Egyik tájképén a ragyogó napsütést dicsértem.

— Ez a probléma foglalkoztatott mindig a legjobban, és sokat dolgoztam azon, hogy minél jobban, minél teljesebben festhessem meg.

Az állványon csendélet. Napraforgók. Kosztolányi röpke verse jutott eszembe, itt nyoma sincs a „tébolyító napsugár“-nak, semmi sincs Van Gogh lángoló virágainak zöldessárga fehérizzásából, hiányzik a Ziffer egész életművét jellemző erő és derűlátás. Tompaszínű virágok ezek, kókadt szirmaik ernyedten hullnak alá, mint szomorúfűz lombjai a temetőben. Az egyetlen borús hangulatú Ziffer-kép. Az utolsó mű. Szeptember ötödikén fejezte be. Másnap a Mester elbúcsúzott családjától. Szívinfarktus vitte el.

Ezt az utolsó sztorit már nem a Mester mesélte.

Ziffer az őt ért sérelmeket sohasem bocsátotta meg. Mint már említettem, Mikolát mindhalálíg utálta. Annyira gyűlölte, hogy ha messziről meglátta az utcán, átbicegett a túlsó oldalra.

Ziffer temetésén azonban, távol, meghúzódva, ott láttam Mikolát is. Megadta kartársának a végtisztességet. Mesélték, hogy később egy lelkész barátja kíséretében kiment az evangélikus temetőbe, hogy gyertyát gyújtson Ziffer sírján. Talán halottak napján lehetett. Ősz volt, fújt a szél, s a gyufaszálak lángját sorra eloltotta. Amikor Mikola már a nagyon sokadik gyufánál tartott, a pap csöndes malíciával megszólalt:

— Ziffer fújja alulról.

Balla József: A múzsa